

Klarer han pynten?

Pensionisten satte alt ind på at vinde Beboerforeningens konkurrence om den pæneste julepyntede forhave.

24. afsnit i Nabos julefeuilleton.

af Onkel Svend

Det var en mørk og stormfuld nat - pensionisten gik en tur rundt i alle Humlebys gader og sidegader. Han var på ingen måde imponeret. I Jerichaugades bare ende var et træ draperet med lyskæder. Det så fint ud, men det fik de nok ikke noget ud af - det var jo ikke inde i en forhave.

Han havde ventet sig andet og meget mere efter, at Beboerforeningen havde udskrevet en konkurrence om den smukkeste julepyntede forhave. Bilder folk sig virkelig ind, at de vil få præmie for en lyskæde hist og pist og en grankrans sømmet op på fordøren?

Nej. Nu skulle han vise dem noget andet. Sønnen og svigerdatteren, som ejer det hus, hvor han og konen bor på 2. sal, havde i dag givet ham lov til at pynte forhaven:

De gav ham frie hænder: "Gør som du vil, vi har ikke tid til den slags pjat", sagde svigerdatteren.

"Det skal være en overraskelse. Sig det ikke til nogen. Jeg pynter op en aften en af dagene", havde han svaret.

"Pjat?!" - hun skifter nok mening om den ting, når selveste formanden for Beboerforeningen overrækker hende præmien for den flottest pyntede forhawe, tænkte pensionisten.

Han kom i tanke om den gang, han selv ejede et hus i hovedgaden og havde installeret et roterende juletræ, der spillede julens glade melodier - bl.a. "jingle bells", så man kunne høre det i hele gaden. Det var ikke noget der den gang blev sat pris på, endsige tænkt på at give præmie for. Tvært imod. (Onkel Svend - kapitel 2). Måske skulle man prøve at finde et sådant træ på internettet.

På den anden side havde han

et ubenyttet lydanlæg i kælderen. Hvis han åbnede et vindue, ville det kunne høres vidt omkring. Og så kunne han selv bestemme musikken: F.eks. "Bjældeklang" med Lørdagspigerne. Det var noget helt andet end et roterende juletræs spilledåse-kling-klang.

Han gik over mod Bobs hytte, som stadig var åben. Den yppige servitrice tog smilende imod ham - "jeg er ved at lukke, men du kan lige nå en enkelt", sagde hun.

Pensionisten så sig glad omkring: "Her forstår I rigtig nok af at pynte til jul."

Ikke kun væggene men også hele loftet var dækket af julepynt - kæmpe julestjerner, glimmer, guirlander og store glaskugler, som reflekterede lyset fra de mange kulørte lyskæder. Over baren hang pænt indpakkede kalendergaver, som gæsterne kunne rafle om at vinde en af hver dag ind til juleaften.

"ja, det er godt nok vildt", sagde servitricen: "Men jeg har hørt, at det er endnu vildere på værtshuset Centralhjørnet inde ved Rådhuspladsen!"

Pensionisten havde aldrig været på Centralhjørnet. I hvert fald og slet ikke. Han vidste, hvor det lå - på hjørnet af Kattesundet og Lavelenstræde. Men han var sikker på, at det i hvert fald ikke var et sted for ham. Tvært imod. Han vidste, at det er et sted for homoseksuelle - eller bøsser, som de vist kalder sig nu til dags. Det var allerede i hans unge dage et sted, man skulle gå langt udenom, selv om man måske var lidt nysgerrig.

Men nu skulle det være. Han måtte ind og se juleudsmykningen og få ideer til, hvordan han skulle gribe sin opgave an, og hvad han

skulle prioritere. Der er grænser for, hvad der er plads til i Humlebys små forhaver. Især hvis der også skal være plads til naboerne i gaden, når de var vært for forhawe-julekalender-arrangement.

Men hvordan sikrer man sig, at man for det første ikke bliver genkendt og for det andet, at man - Gud fri mig vel - ikke bliver anset for at være ude efter deres form for sex? Det ville han for enhver pris undgå.

Det lå han længe og spekulerede på, da han kom i seng om aftenen. Han frygtede, at han ville blive genkendt. Tænk, hvis en fra Humleby med tilbøjelighed til den slags var der ... og antog ham for at være af samme slags.

Hvordan beskytter man sig mod mænd, der er ude efter mænd? Så slog det ham: - selvfølgelig! Man klæder sig ud som kvinde! Så får man da fred for dem.

Han vidste, at hans kone dagen efter havde en aftale med den berygtede rørlægger om en tur i skoven: "Han har lovet at køre og hjælpe mig med at finde et pænt juletræ. Men det interesserer selvfølgelig ikke dig", havde hun sagt.

Han blev liggende i sin seng indtil, han hørte sin kone åbne yderdøren for den berygtede rørlægger. Hun var åbenbart helt klar til at tage afsted med det samme.

Fri bane.

Han kiggede i sin kones klædeskab for at finde en kjole, han kunne klemme sig i. Der viste sig flere muligheder - de fleste dog sommerlige og upassende til årstiden. Han valgte en strikket kjole, som både var lun og som på en fin måde tilpassede sig de kvindelige attributter, den skulle stoppes ud med for

ikke at afsløre, at der gemte sig en mand indeni. Hovedet over kjolens nydeligt broderede halskrave og især benene, der stak ud for neden lod dog en del tilbage at ønske.

Det var ikke muligt for ham at få fødderne i konens sko. Men det var vist også kun i gamle reklamefilm, at andre ser på ens sko, når alt andet ellers ser passende ud. Han valgte et par af sine egne fornuftige sko.

Men benene måtte han barbære; konens elastiske strømpebukser skjulte ikke hårene i tilstrækkelig grad.

Hvad hovedet angik var det ikke tilstrækkeligt, hvad han fandt af

læbestift og sminke på konens hylde og skuffe i badeværelset.

Men han havde det meste af dagen for sig selv. Han var sikker på, at den berygtede rørlægger og hans kone ville bruge lang tid på at finde et pænt juletræ. Og i Teaterbutikken længere oppe på Vesterbrogade kunne han få, hvad han skulle bruge – uden at de ville undre sig over, hvad han skulle bruge det til.

Han skiftede til sit eget tøj. Og gik efter morgenmaden op i Teaterbutikken. Der blev han godt forsynet og fik tilmed gode råd af ekspedienten, som han havde givet det indtryk, at det var et større krybbespil med Jomfru Maria og en

hel del engle, han skulle sætte op. Den ret fyldige blonde paryk, han havde udset sig, var efter ekspedientens mening ikke det rette valg til jomfru Maria, men det skulle han selvfølgelig ikke afgøre.

Pensionisten brugte timer foran spejlet. Men endelig var han tilfreds. Ansigtet var måske lidt oversminket. Men man kunne ikke se, at han var en han. Og han var sikker på ikke at blive genkendt.

Iført sminke, mørke solbriller og den udstoppede kjole gik han - efter at have set sig godt for - dristigt ud i Kùchlersgade og gik med afkortede kvindagtige skridt hen til Carlsberg Station og tog toget til Hovedbanen. Risikoen for at blive set og genkendt var mindre end, hvis han gik den anden vej ad Vesterfælledvej og måske skulle stå i kø ved bus-stoppestedet i Vesterbrogade.

Det gik fint helt ind til, han kom indenfor i Centralhjørnet. Her var han nødt til at tage solbrillerne af for bedre at kunne se.

Det slog ham omgående, at det slet ikke var en god ide at klæde sig ud som kvinde. I hvert fald var der en del til stede, som så ud til at have fået samme ide.

Han krympede sig, da en i øvrigt nydelig herre lænede sig ind mod ham og sagde: "Hej skatter. Du er da vist ny her. Jeg har i hvert fald ikke set dig før. Men du har måske - som mange af os andre - ventet med at springe ud til, du var ude af arbejdsmarkedet?"

Pensionisten fik fremstammet: "Jeg føler mig nu ikke særlig nyudsprungen".

Den nydelige herre svarede: "Pyt skatter. Nu gælder det om at indhente det forsømte. Vi to skal nok få mange dejlige dage og nætter sammen!"

Pensionisten ville nødtigt virke uhøflig: "De må undskyldte. Men jeg er ikke klar til den slags - endnu! Jeg kom mest for at se på juleudsmykningen."

"Ja, er her ikke dejligt pyntet? Det er OK med mig, hvis du vil se ti-

den og dine nye muligheder an. Du kan let træffe mig her. Jeg kommer her dagligt."

Pensionisten var lettet, da den nydelige herre flyttede sig hen til en enlig "dame" ved et bord henne ved døren.

Han så nærmere på udsmykningen. Den yppige servitrice i Bobs Hytte havde ikke overdrevet. Det var voldsomt og imponerende - hvor var det dog flot!

Han spurgte bartenderen om, hvor de købte julepynt og om de havde noget til overs fra tidligere år, for det hele så ud til at være nyt.

Bartenderen fortalte, at de købte nyt hvert år og forærede alt det gamle pynt til Kofoeds Skole og til andre velgørende institutioner.

Pensionisten gik inspireret ud og gik bag om rådhuset mod hovedbanen, og huskede at tilpasse sine skridt, så de passede til hans udklædning. Det gav lidt sig selv, for kjolen var mere snæver end han kunne ønske sig.

I toget på vej mod Carlsberg slog det ham, at konen måske var kommet hjem fra sin skovtur.

Han ville i givet fald have et alvorligt forklarings-problem, når hun så, hvordan han havde majet sig ud.

Selv om hun var godtroende sommetider grænsende til det naive, ville hun næppe lade sig bilde ind, at han havde været i kirke og

indøve en rolle som Jomfru Maria i et krybbespil.

Han valgte for en sikkerheds skyld at gå en omvej hjem fra Carlsberg Station - ad Slesvigsgade og gennem Enghaveparken. Han blev stående ved hjørnet af Lyrskovsgade-Vesterfælledvej, hvor han kunne se op ad Küchlersgade. Godt det samme - for nu kom minsandten den berygtede rør lægger i sin herregårds-Volvo og drejede ind i gaden med et par grantræer på taget. Bilen parkerede uden for rør læggerens hus. Og nu så han sine kone hjælpe rør læggeren med at få træerne ind gennem porten. Heldigvis kom ingen af dem ud igen.

Han dristede sig til med hastige små skridt at gå forbi og videre op i gaden. Pyha! Han nåede inden for uden at blive set af nogen.

Det tog lang tid at få sminken af. Men efter et grundigt bad lignede han igen sig selv og var klar til at tage det næste skridt - indkøb af udendørs holdbart julepynt. Han satte sig til computeren og googlede på "udendørs julepynt". Mand, hvor var der mange strålende muligheder.

Han kiggede betaget på et tilbud på en laser-projektor, der kunne illuminere hele husets facade med lysende gyldne stjerner eller små nuttede lysende juletræer. Sådan en med 12 forskellige jule-motiver kunne fås for kun 700 kr. I rekla-

men stod der, at den kunne erstatte lyskæder, som det var besværligt og måske endda risikabelt at sætte op fra kælder til kvist - især for en ældre herre.

Han tjekkede sin konto; - Ups!. Der var kun akkurat penge til en yderst beskedent julegave til konen. Der var ikke til jule-øllet og slet ikke til overdådig juleudsmykning.

At naboerne, der uden videre kan belåne deres huse med den ene million efter den anden, byder på en så sparsom juleudsmykning, som de indtil nu havde vist - og så oven i købet i år, hvor Beboerforeningen havde udskrevet en juleudsmykningskonkurrence... - Jamen det er jo udtryk for foragt for julen og hvad godt naboskab betyder for et kvarter, hvor husene i bogstavelig forstand læner sig op af hinanden.

- Der skal godt nok ikke meget til at overgå sådan en flok småtskårne nærigrøve, tænkte han.

Så slog det ham, at han havde en anden mulighed. Han havde et kort til Forbrugsforeningen; det betød en måneds kredit og frem for alt - pengene blev trukket på hans kones konto og ikke på hans egen. Det kort kunne han bruge i Silvan og i Bauhaus - måske ikke til laserkanoner men i hvert fald rigeligt til at hamle op med naboerne i Humleby.

Han kiggede på Silvan.dk og på Bauhaus.dk. Der var meget at komme efter: Masser af lyskæder, en flot lysende figur af julemandskane med rensdyr foran. Lysende julemænd, engle og selvfølgelig også havenisser i mange forskellige størrelser og varianter. Nu var julen reddet, og Beboerforeningens førstepræmie for den flottest pyntede forhave var absolut inden for rækkevidde.

Han kunne ikke bruge Forbrugsforeningens kort på internettet, så han måtte ud i butikkerne, der heldigvis lå tæt ved hinanden ved Gl. Køgevej. Transporten hjem med alle varerne var et problem. Han kunne ikke have havenisser med i bussen - eller alle de andre ting. Mens han spekulerede på det, kunne han høre

konen ude på trappen låse yderdøren op.

Hun var rødmosset og åbenbart varm i kinderne: "Du kan tro vi havde en dejlig tur i skoven. Det tog sin tid at finde de pæneste træer. Vi er først lige kommet tilbage. Træerne står ovre i rørlæggerens gård, hvor vort træ godt kan blive stående til jul".

Pensionisten så på sit ur men sagde ikke noget om, at han havde set dem komme for flere timer siden.

Han tænkte på rørlæggerens store bil. Den kunne garanteret rumme et passende antal havenisser og alt det andet:

"Jeg skal et smut i Silvan i morgen efter et par småting. Tror du måske, at du kan overtale røræggeren til at køre mig? Han har vel tid nu, hvor han er gået på pension?"

"Ok ja", svarede konen. "Jeg ved lige, hvordan han skal tå's. Ham kan jeg overtale til, hvad som helst."

Pensionisten var lettet. Så var det problem også løst: - Hvor er hun dog dejligt godtroende. Hun skulle bare vide, hvilke "småting" vi skal ud og hente for hendes egne penge, tænkte han.

Det viste sig næste dag, at røræggeren gerne ville gøre dem den tjeneste, men det kunne først blive hen på eftermiddagen, for bilen skulle have skiftet til vinterdæk.

Pensionisten brugte dagen ved computeren på at undersøge nærmere, hvad han skulle købe i henholdsvis Bauhaus og Silvan, og var flere gange nede for at se, hvad der kunne være hvor i forhaven.

Ved firetiden ringede dørklokken. Det var ikke røræggeren men minsandten selveste formanden for Beboerforeningen, der ringede på.

"Vi har i Beboerforeningens bestyrelse diskuteret, hvordan vi afgør, hvem der har den pæneste pynkede forhaver. Vi kan jo ikke både være dommere og selv deltage i konkurrencen med vore egne forhaver, hvad vi jo alle gerne vil. Så kom du på tale. Du er jo ikke hus-

ejer og kan dermed ikke deltage. Vil du gøre os den tjeneste at være overdommer og gå med os rundt og bedømme haver lillejuleaften - altså på lørdag?"

"Jamen. Det vil da være mig en ære. Og det glæder mig, at I med den konkurrence tilskynder folk til at gøre noget mere ud af at pynte til jul", svarede pensionisten.

Han var fattet nok til at skjule for formanden, at alle hans vidtløftige planer med et faldt til jorden.

Udsigten til at gå rundt i kvartellet sammen med Beboerforeningens bestyrelse - med titel af overdommer - opvejede rigeligt den ære det ville være at se sønnen og svigerdatteren få præmie for noget, de ikke selv havde bidraget det ringeste til. Og nu slap han for balladen med konen, når det ved nytår gik op for hende, hvor meget han havde købt for på Forbrugsforenings-kontoen.

Lidt senere ringede det igen på døren. Det var den berygtede rørægger, som blev synlig lettet, da pensionisten fortalte ham, at han alligevel ikke havde brug for hans hjælp: "Det var godt, for jeg kom faktisk for at sige, at jeg har fået en juleøl for meget og derfor først kan køre i morgen. Jeg gir en øl på Bobs - hvis vi da kan være der for julepynt", sagde røræggeren.

Da lillejuleaften oprandt, var pensionisten helt klar til at træde i karakter som overdommer iført sit pæneste tøj.

Formanden for Beboerforeningen nåede dårligt at trykke på dørklokken før, pensionisten lukkede op. Hele bestyrelsen stod udenfor sammen med en flok børn.

Forhaven, de fleste fra bestyrelsen og næsten alle børnene var dækket af et fint lag puddersne.

"Ja, det havde vi ikke set komme", sagde formanden. Det havde åbenbart sneet hele natten. Der lå et tykt glimtende lag sne over alle Humlebys træer og forhaver.

Hvor var det dog smukt. Hist og her stak røde bær fra en kristtjørn eller et lille pænt paradisæble frem gennem alt det hvide.

"Det er godt nok noget andet end alt det billige gøgl og lyshal-løj, som folk uden smag har møget deres forhaver til med", sagde et medlem af bestyrelsen.

"Ja", sagde pensionisten: "Naturen kan vi ikke hamle op med, når den - som nu - viser sig fra sin pæneste side. Skal vi ikke glemme præmien og bare gå en tur rundt og nyde hvor pænt og julet her er og ønske glædelig jul til hvem vi møder".

Onkel Svend